

Slovo života

„Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva!“ (Lk 24, 29)

Príbeh, ktorý sa začal cestou do dediny Emmauzy, vykresľuje osobnú cestu dvoch Ježišových učeníkov. Z ich snov, plánov a silných zážitkov počas dní, ktoré strávili s Majstrom, zostalo len sklamanie. Vracali sa domov pokračovať v živote, ktorý zanechali po stretnutí s Ježišom. Od jeho ukrižovania uplynuli len tri dni a jeho nasledovníkov opanovala dezilúzia, strach a pochybnosti.

Odchádzali z Jeruzalema, opúšťali nesplnený sen, vzdávali sa od Krista a jeho posolstva „smutní“, lebo už istým spôsobom boli rozhodnutí opustiť projekt, kvôli ktorému ho nasledovali.

Je to príbeh nás všetkých, keď sa strácame v situáciách, ktoré nás na mnohých životných rázcestiach stavajú pred potrebu rozhodnúť sa, a nezriedka sme presvedčení, že riešením je vrátiť sa späť, vzdať sa, rezignovať. Vo svojej tiesni to vnímame ako jedinú možnú reakciu.

„Kto z nás nepozná hostinec v Emmauzoch? Kto si niekedy večer neprešiel tou cestou, kde sa všetko zdalo stratené? Ježiš v nás zomrel... Na zemi viac žiadny Kristus neexistoval.“¹

„Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva!“

Ako kráčali, k dvojici sa pripojil neznámy muž a zdalo sa, že nič nevie o nedávnych udalostiach. Kládol im konkrétne otázky, ktoré dávali priechod celej ich horkosti a sklúčenosti. Najprv ich počúval a potom začal vysvetľovať Písmo: všetko to prebiehalo v dialógu,

to stretnutie ich tak poznačilo, že hoci Ježiša ešte nespoznali, žiadali ho, aby zostal s nimi, „lebo sa už zvečerieva“.²

Tieto slová predstavujú jednu z najkrajších modlitieb, aké v evanjelíách nachádzame. Je to prvá modlitba učeníkov adresovaná Zmŕtvychvstalému, a dojímavé je, že s touto prosbou, aby zostal s nami a medzi nami, sa na neho môžeme obracať všetci.

Oči oboch učeníkov sa otvorili pri lámaní chleba a radosť z toho, že ho konečne spoznali, ich podnietila vrátiť sa do Jeruzalema, aby svojim priateľom oznámili, že došlo k zmŕtvychvstaniu.

„Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva!“

Chiara Lubichová píše: „Tieto slová hádam najlepšie vystihujú našu skúsenosť, ktorú máme ako fokolárinky od začiatku, odkedy žijeme s Ježišom medzi nami. Ježiš je vždy Ježišom, a hoci je prítomný len duchovne, keď tu je, objasňuje Písmo a v hrudi nám planie jeho láska: skutočný život. Keď ho spoznáme, s bezhraničnou túžbou hovoríme: ‚Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva‘: bez teba je čierna noc (...).“³

Noc je symbolom temna, neznáma, nedostatku toho svetla, ktoré sa nám nedarí nájsť, pretože neveríme v jeho prítomnosť, ktorá nás neprestajne sprevádza.

Noc je tým, čo zahaluje našu planétu, doráňanú a znásilňovanú bratovražednými bojmi a vojnami, ktoré sa z túžby po moci a peniazoch naďalej organizujú.

Noc je to, čo prežívajú milióny ľudí, ktorí prišli o slovo a nemôžu vykričať nespravodlivosti a útlak.

A ako si môžeme uvedomiť prítomnosť Ježiša, ktorá sa nie vždy prejavuje spôsobom, ktorý by sme očakávali? Ako pochopiť, že kráča s nami a snaží sa, aby sme rozpoznali znamenia jeho prítomnosti? A predovšetkým, ako vytvoriť podmienky, aby sa prejavil a zostal s nami?

Možno nie vždy poznáme odpoveď na tieto otázky, nabádajú nás však, aby sme neprestávali hľadať Ježiša, aby sme zameriavali svoj pohľad na nášho spoločníka na ceste, ktorého často nevidíme, aby sme spoznali toho, ktorého prítomnosť môže nastať, ak medzi sebou žijeme vo vzájomnej láske.

Cesta do Emmauz je symbolom všetkých našich ciest, je cestou stretnutia s Pánom, je cestou, ktorá nám obnovuje radosť srdca, vracia nás do spoločenstva, aby sme spoločne svedčili, že Kristus vstal z mŕtvych.

Spracovala *Patrizia Mazzolová*
a *tím Slova života*.

1 François Mauriac, *Vita di Gesù*, Miláno, Mondadori, 1950, s. 156.

2 Porov. *Lk 24, 17-29*.

3 Chiara Lubichová, *Scritti Spirituali*/3, Rím, Città Nuova, 1979, s. 67.